

[Arbejds- og boligministeren.]

bestyrelse for denne organisation, og jeg giver mig ikke ud for at kunne optræde som rådgiver i økonomiske spørgsmål over for dem, men det var vel en rimelig udgang af denne sag, at jeg gør dem opmærksom på, at disse synspunkter er rejst, i form af et brev til bestyrelsen for ATP-fonden.

Jeg skal i øvrigt ikke give meget udførlige svar på de næste spørgsmål. Dem kommer vi jo til at debattere, formodentlig meget indgående, på torsdag, og er der noget, jeg hader, så er det at gentage mig selv, så det vil jeg gerne fritage mig for.

Det ene spørgsmål lød: „Hvorfor ikke flere penge end fra de 7,2 mill. kr. til de 15 mill. kr. til egentlige nødhjælpsarbejder?“

Svaret er, at det går jo kun på en bestemt gruppe af personer, og jeg har altså ment, det var bedre at udvide de kommunale investeringsrammer end at sætte yderligere nødhjælpsarbejde i gang, al den stund der er en række kommuner, der gerne vil have normale arbejder udført. Jeg kan fra indenrigsministeren oplyse, at der er indkommet ansøgninger om udvidelse af investeringsrammen på ca. 280 mill. kr. Det er ikke så forfærdelig meget mere end de 200 mill. kr., vi har lempet med.

Om de 40.000 boliger, som man af gode grunde efterlyser, skal jeg kun sige følgende: vi får i år formodentlig et antal færdiggjorte lejligheder på i alt 50.000-52.000. Men vi får altså i 1975 et tal, der er lavere end de 40.000, det er der sandsynlighed for; hvor meget lavere det vil blive, ved vi ikke helt i øjeblikket. Men jeg er nødt til at gøre opmærksom på i den forbindelse, at i årene 1966-71 havde vi kun et tal her i landet på 30.000 lejligheder om året uden støtte — det vil sige både private parcelhuse og udlejningsbyggeri. Det, der måske er det værste problem i øjeblikket, er, at vi har fået oplyst, så godt det nu kan lade sig gøre, at der antagelig i Danmark er et sted imellem 5.000 og 10.000 usolgte parcelhuse. Det vil altså sige, at man nok må forvente, der går en 4 måneder af indeværende år, inden vi får normale tilstande med hensyn til påbegyndelse af parcelhusbyggeri. Det vender vi formodentlig tilbage til på torsdag.

Endelig vender jeg mig til det spørgsmål, som hr. Erhard Jakobsen stillede. Det lød: hvor stor en procent af alle byggearbejdere

er i dag beskæftiget ved reparation og vedligeholdelse, og har andelen ikke været højere end nu? Det talmateriale, jeg har fået forelagt, går så langt tilbage som til 1965, og det viser overraskende små svingninger i det antal personer i Danmark, der har været beskæftiget ved reparation og vedligeholdelse, et tal, der har svinget imellem 42.000 og 48.000 personer, højest i 1965 og i 1968. Det er i øvrigt sådan, at stigningen i første halvår af 1974 har været en 2.600 personer, men det er i øvrigt stadig sådan, at dette tal er ca. 3.000 personer lavere, end da det var højest i 1968. Jeg vil formode, at det tal vil rette sig i opadgående retning i resten af indeværende år og så i den første halvdel af 1975, specielt når vi får de boliglovsforslag, som er fremsat i folketinget, vedtaget og får dem til at fungere.

Social- og indenrigsministeren (*Jacob Sørensen*):

Må jeg sige til hr. Jes Schmidts spørgsmål vedrørende den alderspension fra Tyskland, som visse mennesker i Nordslesvig mener at have krav på, at det jo er en meget gammel sag, som har været drøftet i lang tid mellem danske og tyske myndigheder. Jeg kan oplyse, at der nu den 16. oktober igen vil blive holdt et møde om den dansk-tyske forsikringsaftale, hvor dette spørgsmål vil blive bragt frem, og jeg håber, at sagen vil blive bragt til afslutning ved samme lejlighed på en for alle parter, også for nordslesvigerne, tilfredsstillende måde.

Med hensyn til spørgsmålet om en børnehaven, som en kommune i Sønderjylland ikke ville give tilskud til, kan jeg kun sige, at vi ikke kender noget til sagen i ministeriet, og at det jo primært er kommunernes opgave at sikre, at der er et tilstrækkeligt udækket behov, før man opretter endnu en børneinstitution.

Må jeg så sige til hr. Thomas Haves forskellige direkte spørgsmål vedrørende bloktilskuddet og vedrørende vanskeligt stillede kommuners forhold, at det beløb, der skal gives som kompensation for bortfald af procentrefusioner, fastsættes ud fra en vurdering af, hvor meget staten vil spare i det år, det angår, og i det tilfælde, vi arbejder med her, er det altså den besparelse, som staten ville kunne opnå ved at fjerne procentrefusionerne i 1975-76. Det foregår rent praktisk